

Arrest

**nr. 41 385 van 2 april 2010
in de zaak RvV X**

In zake: X X X

**Gekozen woonplaats: X
X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 januari 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient een eerste asielaanvraag in op 14 januari 2008.

Op 27 augustus 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat op 3 november 2008 wordt verworpen bij arrest nr. 18 291. Op 19 november 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 19quinquies) gegeven.

Op 27 november 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 4 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 10 december 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 15 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 23 november 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 18 maart 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat op 25 mei 2009 wordt verworpen bij arrest nr. 27 572.

Op 8 juni 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 18 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 6 juli 2009 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in. Op 12 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 18 augustus 2009 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in. Op 27 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 9 september 2009 dient verzoeker een achtste asielaanvraag in. Op 7 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 22 december 2009 dient verzoeker een negende asielaanvraag in. Op 20 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Z.M.S. (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 22.12.2009 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 14.01.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.08.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 03.11.2008 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus; overwegende dat de betrokkene op 27.11.2008 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing 'weigering van in overwegingname' werd genomen op 04.12.2008 vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 10.12.2008 een derde asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene op 15.12.2008 een beslissing 'weigering van in overwegingname' werd genomen vanwege DVZ; overwegende dat de betrokkene op 23.12.2009 een vierde asielaanvraag indiende die op 25.05.2009 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de RVV; overwegende dat de betrokkene op 08.06.2009 een vijfde asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene op 18.06.2009 een beslissing 'weigering van in overwegingname' vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; overwegende dat de betrokkene op 06.07.2009 een zesde asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene op 12.08.2009 een beslissing 'weigering van in overwegingname' werd genomen vanwege DVZ; overwegende dat de betrokkene op 18.08.2009 een zevende asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene op 27.08.2009 een beslissing 'weigering van in overwegingname' werd genomen vanwege DVZ; overwegende dat de betrokkene op 09.09.2009 een achtste asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene op 07.10.2009 een beslissing 'weigering van in overwegingname' werd genomen vanwege DVZ; overwegende dat de betrokkene op 22.12.2009 een negende asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een document van het districtshoofd naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de

mogelijkheid had om dit document, dd. 31.10.2007, reeds bij zijn voorgaande asielaanvragen naar voren te brengen; overwegende dat dit document voortbouwt op zijn vorige verklaringen die als ongeloofwaardig werden beoordeeld; overwegende dat de betrokkene in het kader van zijn negende asielaanvraag geen elementen en documenten aanbrengt die de beslissingen inzake de vorige asielaanvragen zouden kunnen wijzigen; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan. Tevens voert verzoeker een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel aan.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet;

Dat artikel 51/8 stelt dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van (...)

Dat verzoeker immers volgende documenten heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Genève aan te tonen:

- Brief van het districtshoofd van Hiwa gericht aan het dorpshef van Shega*
- Brief van waarbij het antwoord van het dorpshef Malak Norrahim staat*
- Envelop waarmee de documenten uit Afghanistan zijn verstuurd*

Dat al deze stukken aan verzoeker per post werden opgestuurd vanuit Afghanistan. Dat in onderhavig geval verzoeker nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten heeft aangehaald, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat de verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoeker aangehaalde gegevens geen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw., terwijl ze haar beslissing om tot dit besluit te

komen op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn;

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw., a fortiori het evident is dat deze documenten betrekking hebben op de vroegere activiteiten van verzoeker.

Met betrekking de neergelegde documenten stelt de verwerende partij dat "betrokkene de documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag";

Dat het gegeven hij dit attest reeds naar voren had kunnen brengen doet hier niets ter zake, gelet op het gegeven dat de dagtekening duidelijk dateert van na de laatste zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijnde 31.10.2007, zodat volgens de vast rechtspraak van de Raad van State, dit element een nieuw gegeven is;

Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van 51/8 Vw.;

Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikel 51/8 Vw.;

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;"

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft naar voor gebracht bij zijn negende asielaanvraag. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de motivering een standaardmotivering betreft daar duidelijk wordt verwezen naar de voorgaande aanvragen die door verzoeker werden ingediend en de door verzoeker bijgebrachte documenten werden beoordeeld in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De motieven verwijzen duidelijk naar de specifieke feiten, eigen aan deze zaak zodat er geen sprake is van een stereotiepe motivering. Bovendien wijst de Raad erop dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821). De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Verzoeker beoogt gelet op de inhoud van zijn middel eerder een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker vroeg voor de negende maal asiel aan en diende te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen.

Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een brief van het districtshoofd van Khiwa gericht aan het dorpschouf van Shega neerlegde, gedateerd op 09/08/1388 of 31 oktober 2007. De voorzijde luidt als volgt: *“S.K. (...) de zoon van A. was lid van Hezbe Islami en kreeg 14 wapens van Hezbe Islami en niet teruggebracht. Ik vraag informatie over zijn verblijf en ik vraag u om hem aan ons over te dragen wanneer u hem arresteert. Op de achterzijde staat het antwoord van het dorpschouf: Ik besprak uw brief met andere dorpschoufen en wij hebben geen informatie i.v.m. zijn verblijfplaats. Wij zullen ons best doen. Als wij informatie krijgen zullen wij dat zo snel mogelijk aan u doorgeven omdat hij een misdadiger van ons land is.”* Verzoeker voegde ook een envelop en een plastic envelop bij waaronder de envelop van EMS waarmee dit document van Afghanistan naar België werd gestuurd. Op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt antwoordde hij het volgende: *“Mijn probleem is nog steeds actueel. Iemand van het district heeft deze brief (zei doc) bij mij thuis afgegeven. Ze hebben ontdekt waar mijn gezin verblijft. Ik word vervolgd en gezocht in Afghanistan. Ik durf niet terug te keren. Mijn zoon heeft mij dit document opgestuurd.”*

Verweerder motiveerde dienaangaande het volgende:

“overwegende dat de betrokkene op 22.12.2009 een negende asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een document van het districtshoofd naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document, dd. 31.10.2007, reeds bij zijn voorgaande asielaanvragen naar voren te brengen; overwegende dat dit document voortbouwt op zijn vorige verklaringen die als ongeloofwaardig werden beoordeeld; overwegende dat de betrokkene in het kader van zijn negende asielaanvraag geen elementen en documenten aanbrengt die de beslissingen inzake de vorige asielaanvragen zouden kunnen wijzigen; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren

brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verweerder stelt in eerste instantie vast dat het document niet nieuw is daar het geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verweerder komt op redelijke wijze tot deze conclusie daar het document dateert van 31 oktober 2007 en verzoeker dit reeds bij zijn vorige asielaanvraag van 9 september 2009 en zelfs voorgaande asielaanvragen had kunnen aanbrengen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het gegeven dat hij dit attest reeds naar voor had kunnen brengen niet ter zake doet, gelet op het gegeven dat de dagtekening duidelijk dateert van na de laatste zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijnde 31 oktober 2007 zodat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dit element een nieuw gegeven is. Verzoeker verwijst hiervoor naar het arrest nr. 57.257 van 22 december 1995. Verzoeker kan zich niet beroepen op dit arrest daar hij niet aantoonbaar is in een gelijkaardige situatie te bevinden. Van de regeling zoals ze is voorzien in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, was in 1995 nog geen sprake. Tevens vergist verzoeker zich in feite daar het laatste arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande verzoekers vierde asielaanvraag werd uitgesproken op 25 mei 2009 en het document dus wel degelijk dateert van vóór deze zitting. Ten slotte vergist verzoeker zich in rechte omdat de laatste fase van zijn vorige asielaanvraag waarin verzoeker het document had kunnen indienen, het interview betreft. Het interview werd afgenomen naar aanleiding van zijn achtste asielaanvraag die op 9 september 2009 werd ingediend. Ook met het argument dat het document per post werd verstuurd vanuit Afghanistan weerlegt verzoeker de motieven niet. Verweerder concludeerde dan ook op redelijke wijze dat verzoeker het document reeds eerder naar voor had kunnen voorleggen.

Verweerder is tevens de relevantie van de 'nieuwe elementen' nagegaan. Verweerder dient bij het nagaan van de relevantie van de feiten rekening te houden met wat in de vorige acht asielaanvragen reeds naar voor werd gebracht. Verweerder oordeelde terecht dat de feiten en situaties die beschreven worden, voortbouwen op zijn vorige verklaringen die door de asielinstanties als ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoeker stelt dat hij nieuwe gegevens aangaande een oud feit alsook nieuwe feiten heeft aangehaald doch hij toont niet aan welke nieuwe feiten, met name feiten die dateren van na zijn laatste asielprocedure hij dan wel naar voor heeft gebracht. De conclusie van verweerder dat het document gedateerd op 31 oktober 2007 en dat voortbouwt op zijn vorige verklaringen die als ongeloofwaardig werden bevonden, niet kan beschouwd worden als 'nieuwe gegevens die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet', is niet kennelijk onredelijk.

Een schending van artikel 51/8 of de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

In de mate waarin verzoeker eveneens de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN